

TORINO

La Bisa e l Sul

An dì la Bisa e l Sul a rüsàvu: iin a vurìa èse pì fòrt che l àut, e nt al mèntre ai pasava da lì n òm, tüt anlüpà an sùà mantliña. I dùi ch'a rüsàvu, anlura, a sun bütese d acòrdi che l pì fòrt a sarìa stàit cul ch'a sarìa stàit bun a féje gavé la mantliña da còl.

La Bisa a l'à ncaminà a sufié, ma pì a sufiava e pì l òm a sè strensià an sùà mantliña, tant che ala fin la pòvra Bisa a l'à duü chité d sufié. Anlura a l é vnuje fòra ant ɛl cél ɛl Sul, e dòp an pòc l òm, ch'a l avìa càud, a l é gavase la mantliña. E parèi la Bisa a l'à duü arcunòse che l Sul a l éra pì fòrt che chila.

A l'é piàsüte la sturiëtta? Vuruma ripètla?

Nota sulla grafia - Esiste una grafia tradizionale piemontese ma, per facilitare il confronto con gli altri dialetti trattati, abbiamo trascritto secondo il nostro sistema. Riportiamo però anche la versione in grafia tradizionale, come propostaci dal traduttore del brano.

La Bisa e 'l Sol

Un di la Bisa e 'l Sol a rusavo, un a vorìa esse pì fòrt che l'àutr, e ant èl mentre a-i passava da lì n'òm tut anvlupà 'nt soa mantlin-a. Ij doi ch'a rusavo anlora a son butasse d'acòrdi che 'l pì fòrt a sarìa stàit col ch'a sarìa stàit bon a feje gavé la mantlin-a da còl.

La Bisa a l'ha 'ncaminà a sofié, ma pì a sofiava e pì l'òm a sè strenzià ant soa mantlin-a; tant che a la fin la pòvra Bisa a l'ha dovù chité 'd sofié. Anlora a l'é vnuje fòra 'l Sol ant èl cel; e dòp un pòch l'òm ch'a l'avìa càud a l'é gavasse la mantlin-a. E parèj la Bisa a l'ha dovù arconòsse che 'l Sol a l'era pì fòrt che chila.

A l'é piàsute la storiëtta? Voroma ripetla?